

นิทานกลางวัน

นำเสนอเมื่อ : 13 มิ.ย. 2552

?มีมิตรร่อยคนไม่เพียงพอ มีศัตรูคนเดียวก็พอเพียง??..

นิทานกลางวัน..... “อยากเป็น.....”

“มีมิตรร่อยคนพันคนไม่เพียงพอ มีศัตรูคนเดียวก็เกินพอ”.....

เอาอีกแล้ว....ระหว่างมือกลางวัน ที่ออกจะดูค่อนข้างมาทาง เพราะงานเรายุ่งๆกัน
เมื่อเรากุ้ยกันไปเรื่อยๆก็ถึง เรื่อง **มิตร-ศัตรู....** มันไปโผล่เรื่องนี้ได้ไงก็ไม่รู้.....

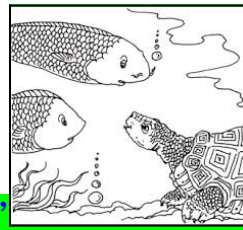
“จะหามิตรแท้ ศัตรูแท้ไม่มีหรอก....ดูการเมืองสิ”นั่น....เริ่มแล้ว.....

“เฮ้ย!...มิตรแท้ๆไม่มี แต่ศัตรูแท้ๆมีไม่หมดหรอก”

ฉันว่า...เพื่อให้ได้ยากัน....แล้วก็ยากันจริงๆ..... และลงท้ายด้วยว่าสุภาสิตจีน...เคยได้ยินกันไหม

“มีมิตรร่อยคนไม่เพียงพอ มีศัตรูคนเดียวก็พอเพียง”.....นั่น...ดูเป็นข้อคิดที่ดีเชียวะลละ

จากนั้น....นิทานบนโต๊ะอาหารก็เริ่มขึ้น.....

“พี่ตัวเคยได้ยินนิทานเรื่องนี้ไหม **...เต่ากับปลา...**”

“ไม่เคยค่ะ” ฉันตอบ

“พี่ตัวเล่าเลย....” น้องอีกคนออกเสียงเชียร์....ที่เหล็อรอฟัง

มีเต่ากับปลาอาศัยอยู่ในสระว่ายน้ด้วยกัน
วันหนึ่งเต่าก็เดินขึ้นจากสระแล้วค่อยๆเดินตุ้มเตี้ยมๆไปตามถนน....เดินกินลมไปเรื่อยๆ
เมื่อกลับลงมาในสระก็เล่าให้ปลาเพื่อนรักฟังว่า...

“เธอรู้ไหม.....ข้างบนนั้นนะมีลมเย็นๆพัดมาให้ชื่นใจด้วยแหละ”....ปลาได้ยื่นจึงถามกลับว่า

“ลมพัดเหมือนหางที่ฉันโบกอย่างนี้ใช่ไหม”.....ปลาทำท่าโบกหางในน้ำไปมา

“ไม่ใช่...ไม่เหมือน มันพัดแรงและเย็นกว่านั้นอีก” เต่าบอก

.....แต่ปลาไม่เชื่อ...เห็นว่าเพราะในชีวิตปลาไม่เคยขึ้นบกเพื่อลิ้มรสบรรยากาศของลมโชยเย็นชื่นใจอย่างที่เต่าว่า จึงไม่คิดว่าที่ไหนจะมีเพราะในชีวิตตนเองก็ไม่เคยประสบ.....

เมื่อนิทานจบลง ก็มีคำถามตามมาว่า

“แล้วเราจะเป็นปลาหรือเต่าดีล่ะ” ฉันทาม

“เป็นน้ำดีกว่า.....นั่นไง.....” พวกคิดนอกกรอบ

“อ้อ...เพราะว่าน้ำปรับตัวได้ทุกที่ไง”

“แต่...เอ...หรือจะเป็นน้ำแข็งดี” พวกฝ้ายค้านเริ่มทำงาน

“น้ำแข็งมันอึดอัดนะเพราะต้องปรับตัวให้อยู่ในภาชนะ”

“ใช่...มันต้องถูกทุบๆทุบๆ...เคาะๆๆๆจึงหลุดออกจากเปลือกได้”.....

นั่น.....ว่ากันไปนั่น...ช่วยกันถกเรื่องน้ำกันไปใหญ่ ...ฮากันเป็นระยะๆ.....
ตอยอดความคิดกันเป็นฉากๆ... ยังไม่เลิกถกกัน

“เพราะว่าน้ำอยู่ได้ทุกที่ ซอกซอนซอมน้ำไป แล้วน้ำก็มักจะไหลลงสู่ที่ต่ำ” น้องเจ้าของความคิด
ยังอยากจะทำให้น้ำดูดี....มีเหตุผลน่าเชื่อถือ คลอตาม...แต่ปลา...

“อ้อ...ใฝ่(ไหลลง)ต่ำ...” นั่น...โดนเข้าไปอีกดอก....คำพูดที่ดูออกจะรุนแรงถ้ามองเป็นลบ
แต่ถามมองบวกก็ตรงไปตรงมา และตรงหัวใจพอดี.....ฮากันลั่นหอง

“ไม่จริง..... หนูก็อยู่ที่นี้ไม่ได้นานอย่างนี้หรอก....” น้องพูดพร้อมกับหัวเราะ”

...แน่ะ!...ไม่ตาย...ฉันหมายถึงความคิดของน้องนะ

ที่มันไม่ตายแะ.....ไปได้อีกจาก.....เลยได้ฮาใหญ่กันอีกรอบ....

.....แล้วเราก็ถกเถียงกันว่า....น้องเก่งๆอย่างนี้ เพราะฝีมือใครกัน?????.....

“เพราะหนูอยู่กับอาจารย์นานนะแหละ” นั่น...ยังมีแรงต่อกรอีกหน่อย

นี่คือบทหนึ่งที่ได้เห็น ความรัก ความเป็นกันเอง ไกลชิดสนิทสนมประหนึ่งครอบครัวเดียวกัน
ที่มีได้สร้างฝันในวันเดียวค่ะ.....ครุฑิว